

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Naděje

Tereza Mráčková, 8. B

Chůze ladná,
mrštná jako rys.

Co bude dál?

Nevíme nic.

Koruna zlatá, královna mladá
na cestu sbohem šátečkem mává.

Ó láske má, kdepak jsi?

Tvé rudé růže dávno zvadly.

Nad tvou hlavou svatozář se tyčí,
kampak, má láske, asi tak míříš?

Sedávám u okna s kytarou v ruce,
doufám, že uslyšíš své milé písně.

Někdy si říkám, proč jsi mě opustila
a zdali sis na mě už někdy vzpomněla.

Celé mé srdce je jenom tvé,
budu tě milovat do smrti své.

Zůstaň se mnou

Kristýna Pindurová, 8. C

Slíbili jsme si, že tu budeme pro sebe, navždy. Naše přátelství bylo nerozlučné a velmi silné. Chování, vyjadřování, celou personalitu jsme měli stejnou, do toho jednoho osudného dne. V ten den se vše změnilo, a to k horšímu. Jeli jsme se školou na exkurzi do muzea. Zdálo se to jako obyčejný den, ale my jsme neměli ponětí, co pro nás vesmír má připraveno.

Procházeli jsme okolo meteoritů, když vtom jsem uviděl, jak se meteorit pohnul. Říkal jsem si, že se mi to zdá, ale nezdálo, byl jsem si na sto procent jist!

Ihned jsem to musel oznámit ostatním lidem, ale oni se mi vysmáli, kromě Luise. On to také viděl, což jsem konečně věděl, že si moje mysl nevymýšlí. Jenomže ostatní si mysleli, že já a Luis blouzníme. Meteorit začal zářit a vznášet se. Sklo prasklo a my jsme se přitiskli k zemi, střepy lítaly všude možně. Strážci a hlídači začali místo evakuovat a snažili se zjistit, co se děje, ale bylo příliš pozdě. Každý si pomyslel: „Přece ten meteorit je milionů let starý, nemůže zářit a vznášet se.“ Jenže se mýlili. Meteorit, když byl dostatečně nad zemí a lidi byli téměř u východu, vybuchl. Výbuch byl až tak silný, že zasáhl obřím zemětřesením i další města a ulice. Nešlo před ním a osudem utéct. Nikdo z lidí, kteří v té době zůstali v muzeu, nepřežil, ani já a Luis. Nebo možná někdo vyvázl živ, ale kdyby jo, tak jak?

O několik let později

Byl chladný londýnský večer a lidé se uchylovali ke spánku, někteří se vraceli z práce za rodinou a já za nejlepším kamarádem. Kráčel jsem po temné uličce a v oknech prosvítalo světlo z pokojů, které mě do očí příjemně hrálo. Byl jsem unaven z celého dne a nevnímал jsem pomalu svět, který byl každým dnem čím dál tím černější. Okolo mého promrzlého těla mě objal studený vítr, čímž ke mně přiletěly spadlé, podzimní listy. Vířily se okolo mě jako hejna netopýrů. Dá se říct, že za to mohla i moje moc. Nebylo snadné ji jen tak lehce zkrotit, jenže co jsem mohl dělat, nebyl jsem dostatečně zkušený k ovládnání sebe samotného. Musel jsem tajit svou existenci a svou moc. Nic od toho osudného dne nebylo bezpečné. Ani pro nás, ani pro obyčejné lidské bytosti.

Dnes večer se nenašel ani živáček na ulicích Londýna, bylo to nezvyklé až děsivé. Kriminalita v Londýně se každým dnem snižovala, a to pro obyvatele bylo dobrým obdobím. Jenomže nevěděli to, co já v ten daný večer. Věděl jsem, že tu něco nesedí. Má vize mi k tomu napomohla, viděl jsem stovky, možná i tisíce nevinných mrtvých lidských

tváří. Musel jsem to zastavit, je to moje poselství, anebo mi to bylo řečeno vizí. Nevěděl jsem, kde se v mé moci a ve vizích nachází pravda, pokud tam vůbec je.

Za mou osobou mizely budovy a začaly se objevovat opadané podzimní stromy, avšak jeden určitý strom byl něčím zvláštní. Pod ním se nacházela hromada shrabaného listí. Nic zajímavého, že? Taktéž jsem si to myslel, ale něco mě k němu táhlo. Pravděpodobně to byla chuť zjistit, co se v té hromadě listí nachází. Mohu vám říct, co jsem viděl, nebylo nic pěkného.

Nicméně co po mně vyžadovalo pozornost, byla ruka, až nezvykle bílá, která čouhala z hroudy listí a neměla ani známky života. Ruka se nijak nehýbala a konečky prstů zmrzlé až na kost, že by z nich mohly jít rampouchy. Pohled na nehybné tělo mě kupodivu nevyděsil a já běžel pomoci. Odhrabal jsem listí a uviděl nehybné tělo, jež bylo podobné z mé vize, věděl jsem, že nehybnému tělu nemohu pomoci. Tělo nešlo oživit a já se nesměl prozradit, bylo pozdě na záchranu.

Svižným krokem jsem se dostal do bytu, abych ukončil nevinné vraždy lidských bytostí. Sundal jsem si kabát, boty a snažil jsem se uklidnit. *Výdech, nádech*. Musel jsem konat, pokud ne teď, tak co nejdříve. Musí skončit trápení nevinných bytostí a utrpení mysli mého kamaráda. Až moc mu do mysli vlezla touha po moci. Nedokázal si pomoci ani zastavit se, to jsme měli společné, ale každý z nás měl jinou moc a používali jsme ji každý opačně. Já k dobru, nalezení vraha a pomoci nemohoucím. A on ji používal ke zlu, ničení a vraždění. Jenže já jsem mu pomáhal tu chuť k zabíjení ztlumit a nejlépe vyhladit pryč. Přece to byl můj kamarád, bez kterého bych nedokázal dýchat a chodit.

„Jak jsi mohl.“ vykřikl jsem směrem k osobě, která se celá třásla a dívala se ven z okna. *Jak jen mohl...* pomyslel jsem si. Všude po zemi byly stopy krve a bahna. Nebyl ve svém bytě, páchal myšlenky své moci. Osoba nedokázala ruce udržet na uzdě a pořád se třásla. Když jsem se na něho podíval, nemohl jsem uvěřit, že je to on a jak se mohl dostat na takové dno. Pravdou je, že moc dělá zázraky, některé v dobrém smyslu, a tu většinu ve zlém smyslu.

„Posloucháš mě vůbec? Nesmíme se prozradit ani vraž...“

„Tobě se to říká, Troyi. Ty jsi dostal bezvadnou sílu, díky které zachraňuješ lidi, a co pak já, hm! Já dostal ničivou sílu, díky které mám chuť každou sekundu, minutu, vraždit lidi, kteří okolo mě jen projdou, nebo se jen nadechnou čerstvého vzduchu!“ Otočil se na mě a pohlédl mi do duše. Jeho tvář byla zahalena do grimasy a v pravém oku měl prasklou žilku. Vypadal ustaraně a na líci měl kapku krve. Tak moc jsem mu chtěl pomoci, ale nevěděl jsem jak, a to mě užíralo zevnitř, i ve spánku.

„Luisi, ty nejsi vrah!“ rozhodil rukama okolo sebe, čímž shodil a rozbil vázu, jež stála na stole vedle jeho osoby. Okamžitě se rozčílil a jeho ruce začaly blednout tím, jak je drtil v pěst.

„Ale jsem, jenom ty to nevidíš.“ a zlověstrně se zasmál. Šel směrem ke mně a obcházel mě jako kočka myš. Snažil se mě vystrašit, ale to se mu nepovedlo.

„Jsi hloupý Troyi.“ Jeho koutky úst vyjely nahoru a tvářil se jako šílenec. *Co teď*, pomyslel jsem si. Nemůžu mu ublížit a ani ho upokojovat.

„Já od tebe neodejdu, ani mě nezastrašíš. Slyšíš mě, já ti pomůžu být *lepším člověkem!*“ Poslední slova jsem vykřikl. Natáhl jsem se k jeho osobě a chvíli jsem měl naději na lepší dny. Tak strašně jsem doufal, že si konečně uvědomí, že tohle není ta správná cesta, ale mylil jsem se. Využil situace a paží mě strhl k sobě.

„Nejsem tím, kým jsem býval. Už si to konečně uvědom!“ držel mě kapesním nožem pod krkem a šel se mnou směrem ke schodišti, které vedlo nahoru na střechu.

„Spolu můžeme najít řešení, jak se toho zbavit.“ Rozkopl dveře od střechy a vláčel mě s nožem u mého krku ke konci střechy. Celou dobu jsem se snažil najít řešení a býti v klidu.

„Není žádné jiné řešení, hledal jsem ho. Jen ty jsi mi překážel, to ty jsi hrdina tohoto města a já jsem padouch. Tolik let jsem trpěl a hleděl jsem na tebe, jak jsi spokojený, na to, co ti ten meteorit dal. To já jsem v koutku trpěl a prosil o smilování, ale smilování jsem nedostal. Dostal jsem jediné chut' zabíjet a nadpřirozenou moc ničit.“ Odhodil mě od sebe a já narazil kostrčí do zděného zábradlí konce střechy. Můj pohled zamířil na auta, která jezdila po silnici. Z mého pohledu auta byla tak malinká, a to mě děsilo. Hlava se mi motala a já neměl sílu jednat, proto měl příležitost nadpřirozenou rychlostí odebrat se ke mně a celou hlavu mi vystrčit ze střechy.

„Není to pravda, v chemických laboratořích jsem hledal možnosti, abych ti pomohl, abys tu se mnou zůstal!“ Bylo pozdě, pro všechny, respektive pro mě.

„Nepomůžeš si, to já od teď vládnu světu.“ Šíleně se zasmál a já se potkal se smrtí tváří v tvář. I přes to všechno to byl můj kamarád, pro kterého bych udělal vše, ve zlém i v dobrém. On byl mou jiskrou do nového dne i přes zlé překážky. Nemohl jsem uvěřit, že je konec. Nikdy se s Luisem nesetkám a můžu jen doufat, že se změní. Nic mu ale nevyčítám. Ani mou smrt nebo to, jakým je. Nebyl bych to já, kdybych s ním přes to všechno nezůstal v jeho zlomeném srdci. V jeho srdci a v mém, jsme pohromadě.

Zůstaň se mnou, Luisi, zůstaň...